

Nordiske sange

1. Danmark nu blunder den lyse nat

Thøger Larsen 1914

Melodi Oluf Ring, 1922

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

2. Den danske sang er en ung blond pige

Kai Hoffmann 1924

Melodi: Carl Nielsen

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
I mod os bruser på brede vinger
en saga tone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergalen,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

3. Den røde tråd

Shu-bi-dua

Hvad mon man er før man blir til
Et stjernesrud, et puslespil?
En tanke-torsk en gulerod?
Man må for fa´en ha´ været nogen!

Moders barm var rød og hvid
Til min far sa hun :Glid
Vi var en kæmpe børneflok
og der var aldrig penge nok.
Man må for fa´en ha´ været nogen!

Otte år og jeg var klar
til at gå på kaffe bar
Min ryg så ud som strivret flæsk
for dagens ret var tørre tæsk.
Man må for fa ´en ha ´ været nogen!

Jeg voksed ´ og koksed ´
jeg fandt en plads i solen
I skolen lærte jeg
at skrive DE med stort.
Man må for fa ´en ha ´ været nogen!

Men jeg ku aldrig bli til noget
trods min store ordforråd
stod i kø på livets vej
mens andre overhalede mig.
Man må for fa ´en ha ´ været nogen!

Jeg voksed og koksed
og fandt min plads i skyggen
med ryggen op mod muren:
Hvorfor blev jeg født?
Man må for fa ´en ha ´ været nogen!

Og hvad mon der sker,
når man skal bort?
Når livets skjorte bli ´r for kort?
Hvor mon den er
den røde tråd?
Man må for fa ´n da bli ´ til noed!

4. Der er et yndigt land

Adam Oehlenschläger 1823
Melodi: H. E. Krøyer 1835

Der er et yndigt land,
det står med brede bølge
nær salten østerstrand
nær salten østerstrand
det bugter sig i bakke, dal
det hedder gamle Danmark
og det er Freja's sal,
og det er Freja's sal.

Dér sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper
udhvilede fra strid
udhvilede fra strid
så drog de frem til fjenden mén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten,
bag højens bautasten.

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
og løvet står så grønt

og løvet står så grønt
og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
bebo de danskes ø'er,
bebo de danskes ø'er.

Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger.
som virker, hvad han kan,
som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestå
så længe bøgen spejler
sin top i bølgens blå,
sin top i bølgens blå.

5. Det er idag et vejr

Ludvig Holstein 1895
Melodi: Poul Schierbeck 1939

Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!
O søde vår, så er du atter nær!
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter,
nu vil jeg gå og købe hyacinter
og bringe dem til én, som jeg har kær.

Hun købte af de hvide og de blå
hun købte af de smukkeste, hun så.
Det er i dag et vejr! Og solen skinner!
Og om mig svæver lutter lyse minder,
dem ta'r jeg med til den, jeg tænker på.

Og de kom svævende i ring og rad.,
Hun gik imellem dem og var så glad.
Det er idag et solskin uden mage!
Og jeg har solskin nok til mange dage,
og jeg må kysse hvert et lille blad.

Hun kyssede dem alle, hver især,
hun bragte dem til den, hun havde kær.
Min ven, her kommer jeg med hyacinter!
Min ven, nu glemmer vi, at det er vinter!
Det er idag et vejr, et solskinsvejr-!

6. Du danske sommer

Thøger Larsen 1923
Melodi: Otto Mortensen 1932

Du danske sommer, jeg elsker dig
skønt du så ofte har sveget mig
Snart kolde farver i sky og vand
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer,mer, mer,
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du er i sindet jo lunefuld
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
I drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik
en ungdom jubled din lovsang ud,
kun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned ned
til dåb i glemsel og evighed.

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lynet fra skyen i jordens skød
og tordenlatter og tordenregn
din trolddom spændte fra egn til egn
Vild, vild vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg véd, du kommer dog hed igen
Ja, ja, ja,
jeg véd, dit hjerte er guld endda.

7. Fastelavn er mit navn

Fastelavn er mit navn
boller vil jeg have.
Hvis jeg ingen boller får,
så laver jeg ballade.

Fastelavn er mit navn
boller i min mave.
Hvis jeg ingen boller får,
så laver jeg ballade.

8. Fo' ajle di små blomster

Mads Hansen 1869

Melodi: Hans Hansen

Fo' ajle di små blomster dæ' dov æ' te' i år,
å fovle, de æ' ette te' å se'e,
så fin å frisk å faver som bø' eskovi står,
dæ' te hær je' ajler før set le'e;

o hvo' je' ve'er ø' et hen, je' ser så sære tej,
de løvter så fo' u' erle' her e' e i mit sej.
Je mærker i år,
i Danmark æ' de' vår, —
de løvter så fo' u' erle' her e' e i mit sej;
naturen æ' fo' a' re, e' er je' ha' vårren blej.

Om mo' eni da flø' er di fovle u' me' saj,
som om di fo' nattero vil' takke;
å går je' ner ve' bækki en avtenstun' igaj,
da æ' de', som bøllerne ku' snakke,
så hvisker de' så sælsom' i ellekrattets løv,
hver lille blomst hun nikker mildt o se'er te mej »tøv«.
Je mærker i år,
i Danmark æ' de' vår, —
hver lille blomst hun nikker mildt o se'er te mej »tøv«.
naturen æ' fo' a' re, e' er je' ha' vårren döv.

Å folkets lyv æ' heller knap, som de' plejer von,
de' sky'er blomst i mannen simpel hytte;
å vil I bare vente inå et lille ko'n,
så bliver bo' i lå' ets bedste støtte.
Di gamle folkeviser, dæ' ha' lydt ve' kamp å lej,
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej.
Je mærker i år,
i Danmark æ' de' vår, —
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej;
de hele æ' fo' a' re, e' er å a' de' æ' mej.

9. Hvad gør vi nu, lille du?

Gasolin & M. Mogensen

Jeg kom til verden på femte sal
min far var tosset, min mor var normal
men da de kørte ham væk sagde moar til mig:
Hvad gør vi nu, lille du?

Jeg gik i skole i mange år
røg på fabrik og fik mavesår
og så en dag sparked' bossen mig ud.
Hvad gør man så lille du?

Og tiden gik, og jeg gik med -
jeg fløj afsted fra sted til sted
og gadens løse fugle de fløjted og sang:
Hvor ska' vi hen, lille du?

Men så en dag gik jeg op til ministeren
og sagde: Du der, få lige fødderne ned
og ta' hatten af.
Mand, kan du ikke se at det hele er ved at gå
fuldstændig agurk?
Så hva' gør vi nu, din gamle skurk?

Men han grinte bare og sagde:
Dig, du ka' sgu gå fanden i vold.
Så det gør vi nu, lille du..
Ja, vi gør...

10. Hønsfødde, gulerødder ...

Hønsfødde, gulerødder,
halsen af en svane.
Den som kysser pigerne,
han har en hæsleg vane.

Jeg er født i England
og du er født i Skåne.
Vil du være min lille mand,
så vil jeg være din kone!

11. I Danmark er jeg født

H. C. Andersen

Melodi: Poul Schierbeck 1926

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går,
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehavn
Dig elsker jeg! Danmark, mit fædreland.

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejlig som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand
hvor Dannebrog væjer,
Gud gav os den, Gud giv den bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland.

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes svag,
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder.
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland.

Du land, hvor jeg blev født, hvor har jeg hjemme
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede

Dig elsker jeg, - Danmark, mit fædreland.

12. I skovens dybe, stille ro

Fritz Andersen 1864

Folkemelodi

I skovens dybe stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangan gang
til fuglens glade sang;
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør! landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund;
i mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø;
nu klokken tier aftenens fred
sig stille sænker ned.

13. Jylland mellem tvende have

H. C. Andersen 1859

Melodi: Peter Heise 1860

Jylland mellem tvende have
som en runestav er lagt.
Runerne er kæmpegrave
inde midt i skovens pragt
og på heden alvorsstor
her, hvor ørknens luftsyn,
ørknens luftsyn bor.

Jylland, du er hovedlandet
højland med skov-ensomhed!
Vildt i vest med klittag sandet
løfter sig i bjerges sted.
Østersø og Nordhavs vand
favnes over Skagens,
over Skagens sand.

Heden, ja man tror det næppe
men kom selv, bese den lidt;
lyngen er et pragtfuldt tæppe,
blomster myldre milevidt.
Skynd dig, kom! om føje år
heden som kornmark,
som kornmark står.

Mellem rige bøndergårde
snart dampdragen flyve vil;
hvor nu Loke sine hjerne

driver, skove vokse til.
Britten flyver over hav
gæster her prins Hamlets,
prins Hamlets grav.

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt
fortid mæle dine grave,
fremtid folder ud din magt
havet af sit fulde bryst
synger højt om Jyllands,
højt om Jyllands kyst.

14. Katinka, Katinka, luk vinduet op

Sigfred Pedersen (m)

Niels Clemmensen (w)

Katinka, Katinka, luk vinduet op,
Nu vil jeg spendere en vise.
Et forår har kærtegnet pigernes krop,
Og nu er de li' til at spise.
Men først skal vi ha' os en sang eller to,
Og så skal Katinka og Søren til ro.
Katinka, Katinka, luk vinduet op
Og hør min harmonika vise.

Jeg mindes den aften jeg mødte dig først,
Jeg sad i "Kap Horn" med en bajer.
Jeg var sg'u så glad for mig sel' og min tørst,
O Brøndums de små akkelejer.
Men så kom du in med et kedeligt drys,
Og han fik en skalle og du fik et kys.
Og så, ja, så b'e du et med min tørst
Og noled min eneste bajer.

Men skidt med en bajer blot pigen er glad,
For janterne de skal jo trille.
Og hver gang vi mangler lidt flydende mad,
Har jeg mit talent for at spille.
Så gi'r jeg en sang i en gjaldende gård,
mens janter af sølvtøj i stenbroen slår. -
Så sla'r vi til Søren, til Søren bli'r flad.
Ja, så ska' vi sør'me ha' gilde.

En vinter sled sålen af strømper og sko,
Men foråret lapper det hele.
Lad tærne toppes og træerne gro,
Med dig vil min rigdom jeg dele.
Nu genlyder Nyhavn af sang og af spil,
Jeg presser citronen, så tit du det vil.
Jeg ved du er varm, og jeg tror du er tro,
Og så'er det en smal sag at dele.

Katinka, Katinka, luk Vinduet i,
Og spar dine små bommelommer.
Gør stuen lidt pæn, mens jeg tæller til ti,

Og ærbart ad gangdøren kommer.
Du gi'r mig din seng, og jeg gi'r dig min sang,
Så fejre vi foråret endnu en gang.
Katinka, Katinka, luk øjnene i,
For nu er det Søren, der kommer.

15. Kvinde min

Gasolin

Kvinde min, jeg elsker dig
og jeg, du elsker mig
og hvad der så end sker,
åh lad ske for jeg din
og selvom om vi har skændtes tit
og du har grædt og lidt
når det har været slemt
så glem det nu for jeg er din..
Og jeg har hustlet, åh...
Og spillet tosset, åh..
Og jeg har snydt dig, ja og skammet mig
og stjålet af din kærlighed
du ved besked, åh yeah...
dud, du-dud, dud åh yeah
dud, du-dud, dud,
uh,ah-di-ah-ba-ba-be-di-åh
og du er stadigvæk akkurat ligeså smuk
som allerførste gang da du kyssed mig
så inderligt, dud, du-dud, dud
så inderligt - dud-dud, dud, dud...

Tror du, vi skal følges ad
til livet, det er slut
åh, det håber jeg
ja, jeg gør, ja jeg gør
Så, kvinde kom og drøm med mig
i den lange nat
når stjernerne de funkler
og blinker som besat.
Nej, bliv ikke bange
for deres sange
hold bare fast i mig
når de fortæller dig
at der er tusinde mil
imellem dig og mig
nej, nej
tro det ej...
uh,ah-di-ah-ba-ba-be-di-åh
og du er stadigvæk akkurat ligeså smuk
som allerførste gang da du kyssed mig
så inderligt, dud, du-dud, dud
så inderligt - dud-dud, dud, dud...

16. Mads Doss

Steen Steensen Blicher

Mads Doss han war en kon koltringsknæjt,
han gek mæ foeren i hien,
imell så slow han lyng te en bejt,
imell så band han åu vien
en liim te hans muer, å så sång han imell,
di hoer ed så vit, nær han tow te å hwel:
La la luh la la lih kom! så skal a bih!

Mett kølvro war en kon stonhostøs,
gek åsse mæ foeren i hien,
å somti hon swedtd, å somti hon frøs;
den drowwen slet ett hon ku li en.
Hon snøwsed imell, få hin dawwen wa lång,
iwesomda tahrt hon sin klukker, å sång:
La la luh la la lih kom! så skal a bih!

Å somti di mødtes så his å så hæhr,
od mælmad, å sprækked så knøwt da,
å let om let fek di hwerranner så kjæhr:
Jen kam, næ den åhn ga en hwøwt da.
Å næ di had ett, gek di hwæ te sit hjaer,
å sång, så de gjall owwer mosser og kjaer:
La la luh la la lih kom! så skal a bih!

Såen gek da en sommer, å dæ gek flier.
Lieg kjærrester så di fann o da.
I hien kam di no ikke møj mier,
men hjemm ve hwerranner di lo da.
Å så bløw di gywt å behøwd ett å sønng,
som fahr di had gjow, i de bæreste lønng:
La la luh la la lih kom! så skal a bih!

17. Man binder os på mund og hånd

Poul Henningsen 1940

Kai Norman Andersen

Gribe efter blanke ting
vil hvert et lille grådigt barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vinduesparadis.
Helle, helle, det er mit!
Og livet går på samme vis.
Man binder os på mund og hånd
med vanens tusind stramme bånd
og det er besværligt, at flagre sig fri
Vi leger skjul hos en som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter, vi luller os i.
Kunne vi forbyde de tre ord:
Jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.

De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund
til glæden er borte og alting forbi.

Kærlighed og ægteskab
hvad kommer de hinanden ved?
Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.
Elskov er den vilde blomst -
i gartnerhænder går den ud.
Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.
Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusind stramme bånd
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.
I alle kærtegn er en flugt
de røde sansers vildt flugt
fra pligternes tvungne fortrampede sti.
Du må ikke eje mig, jeg ejer ikke dig.
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.
De ord, vi svor med hånd ord mund,
de gælder kun den svimle stund
det netop er kysset fra dig jeg kan li.

Møde hvad der venter os
og ingen ve, hvordan det går-
Bare skæbnen uden trods
hvad der så forestår
Glad ved hver en venlighed,
men uden tro at det blir ved.
Søge fred, i det vi vééd
at vi har ingen krav på fred.
Man binder os på mund os hånd,
men man kan ikke binde ånd
og ingen er fangne når tanken er fri.
Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,
når bare bi kæmper for det, vi kan li'
Den, som holder sjælen rank, ka' aldrig blie træl.
Ingen ka regere det, om vi bestemmer selv
Det lover vi med hånd og mund
i mørket før en morgen stund,
at drømmen om frihed blir aldrig forbi.

18. Masser af succes

Kim Larsen, M. Mogensen

Masser af succes
og det, der hører til
masser af fede spotlights
privatliv og musik.
Fra job til job
koncert uden stop
iskolde garderobes
autografer og sceneskræk
Men om natten, når lyset brænder ud

og alt blir stille
er du ene, åh så ene.

Venner en masse
halvtomme glas
kærtegn og glemte løfter
kontrakter og gas.
ja, døgn uden hvil
hej mand, prøv nu på at smil
spred dine smukke vinger
og flyv som en fugl

Men om natten, når lyset brænder ud
og alt bli'r stille
er du ene, åh, så ene.

19. Noget om helte

Halfdan Rasmussen
Robert Norman

Livet er en morgengave.
Sjælen er et pilgrimskor.
Der står krokus i min have.
Der står øller på mit bord.
Under himlen hænger lærken
som et fjernt, bevinget frø
for en lærke tænker aldrig
på at kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille
Her er ingen larm og støj
Jeg har sået kruspersille
og et brev med pure løg.
Lad alverden slå for panden
og bekæmpe spe med spot
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha det godt.

Samson gik og styrted templer.
Peter Freuchen knak sit ben
Ak, mod disse to eksempler
er min dåd en sølle en.
Jeg har aldrig dræbt filistre
eller kæmpet med en haj.
Og når stærke mænd blir bistre
syns jeg det er synd for mig.

Der er nok som går og sysler
med at sprænge kloden væk.
Jeg vil ikke ha skærmydsler
og kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder
for at gi hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder
selleri og pastinak

Jeg vil ikke slås med bisser.
Jeg vil så og ikke slå.
Selv de rødeste radiser
kan man roligt lide på.
Der er nok af danske helte
som er danske hele dagen
og går rundt og spænder bæltet
mens de råber: Fy for fan!

Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd
Jeg, reserven blandt reserver,
bryder ofte ud i gråd.
Jeg får nerver og migræne,
blot jeg skær mig på en dolk
og vil helre slå min plæne
end slå løs på pæne folk.

Livet er en dejlig gave.
Jorden er en herlig jord.
Der er øller i min mave.
Der står krokus på mit bord.
Når reserverne skal stille
for at splitte kloden ad,
skriver jeg med kruspersille
verdens mindste heltekvad.

20 Om lidt bli'r her stille

Kim Larsen 1986

Om lidt bli'r her stille,
om lidt er det forbi
Fik du set, det du ville
fik du hørt din melodi
Forladt og alene
danser cirkusprinsessen rundt,
går i stå på sin line
i et sanseløst sekund.
Om lidt, om lidt er vi borte
vi ses måske igen.

Om lidt, om lidt er vi borte
vi ses måske igen.
- - - (nynnes)

21. Svantes lykkelige dag

Benny Andersen

Se hvilken morgenstund! Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad. Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op. Déér går en edderkop.
Fuglene flyver i flok når de er mange nok.

Lykken er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt. Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft. Åh, hvilken snerleluft!
Glæden er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Sang under brusebad. Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå. Det ka' jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud, nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar."

22. Solen er så rød mor

Harald Bergstedt

Melodi: Carl Nielsen

Solen er så rød, mor
og skoven blir så sort
Nu er solen død, mor
og dagen gået bort
Ræven går derude, mor
Vi låser vores gang
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.

Himlen er så stor, mor
med klare stjerner på
Hvem monstro der bor, mor
på stjernen i det blå?
Tror du, der er drenge, mor
der titter ned til mig?
Og tror du, de har senge, mor
og sover lissom jeg?

Hvorfor blir det nat, mor?
og kold og bitter vind?
Hør den lille kat, mor,
den mjaver og vil ind.
Mågerne og tærnerne
har ingen sted at bo.
Hør, nu synger stjernerne!
De synger mig til ro.

23. Velkommen i den grønne lund

N.F.S. Grundtvig

Melodi: Erik Grip

Velkommen i den grønne lund,
hvor fuglene de sjunge!

Det høres skal: den danske mund
til sang har og en tunge.

Vi har det godt i grunden her,
såvel som vore fædre
vil Gud, den dag tør være nær,
vi får det end lidt bedre.

Kan munden vi få ret på gang
til andet end at spise,
hverandet barn i Dannevang
forstår halvkvæden vise.
For, hvad vi fattes først og sidst
til lykke ej så ganske,
men lidt dog både her og hist,
det er det ægte danske.

Vi fører løver i vort skjold
af hjerter tæt omsatte,
dem førte vi fra hedenold
og ingen abekatte.
hver fugl må synge med sit næb,
og livet, kan vi skønne,
var uden sang kun slid og slæb.
Velkommen i det grønne!

24. Ølhunden Glammer

Poul Henningsen

Når din hals er en halv meter nedløbsrør
Og din tunge er som en galosche
Når din drøvel er stor som en briosche
Sår det organet, de'r løvet tør,
Sår det ølhunden, der glammer,
Sår det bajerens time, min ven
Sår det derfra det stammer
Hør nu gøer den og teer sig igen.
Stang den en bajer
For den ikke skal helt sygne hen
Mærk så, hvor den leger
Ja, nu logrer den fand'me med halen!

Når du bades i ølsvedens pinsler,
Og du kaster dig frem og tilbasje
Sår det dyret, der laver ravasje
Sår det hunden, der kræver sin pilsner
Sår det ølhunden, der glammer
Tør du møde dens duggede blik,
Sår det halsbåndet, der strammer
Hør den hulkende hik efter hik.
Fru Agnes Schimitto
Som beskytter den mindste moskito
Tilbeder vi to
Selv en ølhund har hjerte og dito!

Der er folk, der går rundt med en afholdshund,
Som der hverken gøer til eller fra,

Lad os samle os i denne alvorstund
Og hylde vor Grand Danois.
Ølhunden glammer
Og den fylder mit liv med mosek,
Tænk, om den ble tammere
Eller hvis den gak hen og så gik!
Lige fra vuggen
Har jeg lyttet til ølhundens sukken,
Tænk, når man får trukken
Allersidste øl op og har drukken - DEN!

25a. Fødselsdagssang

Otto Mikkelsen

I dag er det Oles fødselsdag!
Hurra! Hurra! Hurra!
Han sikkert sig en gave får
som han har ønsket sig i år
og dejlig chokolade med kage til.
Hvor smiler han, hvor er han glad
Hurra! Hurra! Hurra!
Men denne dag er også rar,
for hjemme venter mor og far
med dejlig chokolade med kage til.
Og når han hjem fra skolen går,
Hurra! Hurra! Hurra!
Så skal han hjem og holde fest,
og hvem der kommer med som gæst,
får dejlig chokolade med kage til.
Til slut vi råber højt i kor.
Hurra! Hurra! Hurra!
Gid Ole længe leve må
og sine ønsker opfyldt få -
og dejlig chokolade med kage til.

25b. Ole har fødselsdag

Ole har fødselsdag
og det har han jo, for det er i dag
Ole har fødselsdag
og det har han jo i dag
og hør nu her,
hvordan vi alle trutte vil
og hør nu her,
hvordan vi trutte vil
trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut
trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut
trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut-trut
trut-trut-trut-trut-trut-trut

Ole har fødselsdag
og det har han jo, for det er i dag
Ole har fødselsdag
og det har han jo i dag

og hør nu her,
hvordan vi alle X'e vil
og hør nu her,
hvordan vi trutte vil
X-X-X-X-X-X-X-X
X-X-X-X-X-X-X-X
X-X-X-X-X-X-X-X
X-X-X-X-X-X

X= trampe, tralle, fløjte, klappe osv.
melodier:

26. Den signede dag med fryd vi ser

N. F. S. Grundtvig, 1826

Melodi: C. E. F. Weyse, 1826

Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme,
den lyse på himlen mer og mer
os alle til lyst og fromme!
det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!

Den signede stund, den midnatstid,
Vorherre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.

Om levende blev hvert træ i skov
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge,
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.

Thi takke vi Gud, vor fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde.
Den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!

Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
hver time til herrens velbehag
som bække i eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!

Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,

de blegnede kinder gløde.

Så rejse vi til vort fædreland,
der ligger ej dag i dvale,
der stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale,
så frydelig déér til evig tid
med venner i lys vi tale!

27. Jeg elsker de grønne lunde

Johannes Helms, 1873

Melodi: Albert Møller, omkring 1876

Jeg elsker de grønne lunde
med tonernes vuggende fald,
jeg elsker de blanke sunde
med sejlernes tusindtal.

Jeg elsker hver dal, hver banke,
med kornets bølgende flugt,
hvor flittige hænder sanke
af arbejdets gyldne frugt.

Jeg elsker de brede sletter
i sollysets sommerpragt,
i vinterens stjernenerter
bag snetæppets juledragt.

Mig fryder din ros, din ære,
mig knuger din sorg, dit savn,
hver glans, hver plet vil jeg bære,
som falder på Danmarks navn.

Thi du er mig fader og moder,
så synges fra strand til strand,
langt mer end søster og broder,
thi du er mit fædreland.

Forstummed hver røst i skoven,
og falmed hver gylden frugt,
faldt nat over mark og voven,
jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de drømme bristed,
du har fra din ungdom drømt,
om trængsel og nød du fristed,
jeg elsked dig dobbelt ømt.

Men end er der sang i skoven,
højt bølger det røde flag,
end er der en Gud for oven,
der råder for Danmarks sag.

28. Kong Christian stod ved højen mast

Johannes Ewald 1779

Kong Christian stod ved højen mast
i røg og damp.
Hans værge hamrede så fast,
at gotens hjelm og hjerne brast.
da sank hvert fjendtligt spejl og mast
i røg og damp.
Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan!
hvo står for Danmarks Christian
i kamp?

Niels Juel gav agt på stormens brag:
Nu er det tid!
Han hejsede det røde flag
og slog på fjenden slag i slag.
Da skreg de højt blandt stormens brag:
aNu er det tid!
Fly, skreg de, hver, som vééd et skjul!
hvo kan bestå for Danmarks Juel
i strid?

O Nordhav, glimt af Vessel brød
din mørke sky!
Da tyede kæmper til dit skød;
thi med ham lynte skræk og død.
Fra vallen hørtes vrål, som brød
den tykke sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
hver give sig i himlens vold
og fly!

Du danskes vej til ros og magt,
sortladne hav!
Modtag din ven, som uforsagt
tør møde faren med foragt,
så stolt, som du, mod stormens magt,
sortladne hav!
Og rask igennem larm og spil
og kamp og sejer før mig til
min grav!

29. Der er et yndigt land

Adam Oehlenschläger, 1823

Melodi: H. E. Krøyer, 1835

Der er et yndigt land,
det står med brede bøge
nær salten østerstrand
nær salten østerstrand.
Det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas sal,
og det er Frejas sal.

Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
udhvilede fra strid

udhvilede fra strid.
Så drog de frem til fjenders méén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten,
bag højens bautasten.

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
og løvet står så grønt
og løvet står så grønt.
Og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
bebo de danskes øer,
bebo de danskes øer.

Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger,
som virker, hvad han kan
som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgens blå,
sin top i bølgens blå.
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgens blå,
sin top i bølgens blå.

30. Hvor skoven dog er frisk og stor *H. C. Andersen*

Hvor skoven dog er frisk og stor
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
Skovmærker der og jordbær gror.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
I træets bark er mærke sat,
der så jeg dig en måneklar nat,
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera!

I måneskin er smukt at gå
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
i skov ved solskin ligeså;
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
af kukkeren jeg vide må
hvor mange kys og leveår.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera!

Gør ikke verden dig for tung,
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
husk på du er kun en gang ung.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..
skovmærker gror, og jordbær gror
og kukkeren ved når og hvor.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera..

Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera!

31. Natten er så stille *Johan Ludvig Heiberg 1840* *Melodi: C. E. F. Weyse*

Natten er så stille
luften er så klar
duggens perler trille
månens stråler spille
hen ad søen glar.

Bølgens melodier
vugge hjertet ind,
suk og klage tier,
vindens pust befrier
det betyngte sind

32. Se, nu stiger solen af havets skød *Jakob Knudsen 1891*

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
syngte Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjæleve
blot jeg trygt vil sige: Din vilje ske!

O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg véd
moder, søster, elskte: min kærlighed.

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind
ret, som om det ånded af lyset ud -
o, du milde Fader, min skaber, Gud!

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lag mig ikkun stævne imod min grav:
livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly!
o, for sejersjubel, for salig lyst:
lyset stander stille på livets kyst!

33. En sømand har sin enegang

Johannes V. Jensen

En sømand har sin enegang
som fange på en ø
Lyt til en simpel enesang
imellem vind og sø!
Det bruser fra den våde vej
i nat og stjernesvær
min tanke går til dig, til dig
Du er mig evig nær!

Hvor brænder aftenstjernen hed!
Vi går mod syd og sol.
Og hjemmets stjernetegn går ned,
med nordens sunkne pol.
Men frydefuld, med meget mod,
og gerne går jeg ej -
thi min forhåbning efterlod
jeg, samt min ro, hos dig!

Mig vinker manganen yppig kyst
og manganen munter havn.
Et anker griber i mit bryst
det venneløse savn.
Thi hvad er himlen altid blå,
ja vist, balsamisk vejr,
og paradiset, med palmer på
når ikke du er nær!

Så sejler man i solens glød
og lummer tropevind,
mens kuldens rose blomstrer sød
min pige, på din kind.
Og kokospalmen slipper frugt,
som slår en mand ihjel -
fordøm den hele hule flugt
Min svale ven, lev vel!

Ve alles haves vandringsmand!
Urolig er hans færd,
som tåge, vind og skum på vand
og strøm og skjulte skær.
Men bærer det mod havets bund
så manganen sømands kår
når sønen gurgler i min mund
til dig mig tanke går!

34. Jyden han æ stærk å sej

Steen Steensen Blicher

Æ æ bøjn te fest æ dau
Men så tæt æ olt æ lau
Wa mon de' no olt ska ske
De" ka jen got blyw betænkle we

Wa mon æ no ska tej å
Wa ha ol' de anne å
Hæ de slips - å jak' moske
De' ka jen got blyw betænkle we

Do will et væ olt fo fin
It go hen å blyw te grin
Mi"t æ mell wa hø sæ te
De' æ æ grow betænkle we

Wem mon æ ska ha te boes
Æ et jen som æ ka roes
Sån'en fremmet pich, ja de'
Well æ we' nau" betænkle we

Sånt naue fornem ma mo æ
Da vist helle næcht å taj
Naj, en bøf katøfle te
Well æ væ knap så betænkle we

Ka æ toel de ma vi foe
Æ æ wiin de richte o'e
Må æ rych ? Hø de sæ te ?
De' æ æ werkle betænkle we

Å æ gjaw, wå den få dye
De' vil jo de anne støe
Men wa skie, en smuel entré
De' ska jen et we betænkle we

Æ hæ gien en årnle ting
Et såen naue tingeling
Naue de æ le't nøtle we
De' æ æ et så betænkle we

Æ æ kommen got i klem'
Æ sku nok we bløwen jem'
We mæ sjel men et få de'
De' æ æ osse betænkle we

Fo' æ fest hæ æ fotjen'
Æ ska nok bego mæ pæn'
Mæn di anne folk ja se'
Dæm æ æ møj betænkle we

35. Hvor smiler fager

Johannes V. Jensen

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder
hvor lyst! Hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn
da vendte mangan påny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortøner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave;
Henfarne slægter forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv!

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord
er sjæl af dem der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod!

Men du der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder
hvor har de magt!

36. Svantes forårssang *Benny Andersen*

Mit hår falder af
min knæskal er løs
og nyrerne rasler af sten
mit hjerte er skævt
og min mave nervøs
og det jager så sært i mit ben
Jeg mærker det hvor end jeg går
og dog er det vår

Min gangart er tung
og min ungdom forbi
og mit sind er for mørke som beg
og min elskede bor
hos ham hun ka li
og viser sig sjældent hos mig
Man høster knap det som man sår
og dog er det vår

Hvor fremtid blir kvalt
af kulos og svovl
og vi vedgår til sidst gæld og arv
og en dag vil jeg ta' min spade og min skovl
og skynde mig ned i min grav
Og måske vil det ske nu i år
og dog er det vår
og dog er det vår

37. Nu går våren gennem Nyhavn *Sigfred Pedersen*

Nu går våren gennem Nyhavn
fra Shanghai og til Kahyt,
nu har solens gule unger
i hver skimlet regnvejrspyt.
Alle havnens søde piger
drikker forårguden til.
Vi har øl i stride strømme,
vi har sang og banjospil.

Se, en fugl har bygget rede
her ved Sørenns brede bryst,
blot en lille lommelærke,
men hvor kvidre den med lyst.
Sæt dig her ved Sørenns side,
hvis du ikke har kredit,
køb du kuns din flade kaffe,
jeg skal fylde den med sprit.

Hvad er vintrens golde glæder
imod vårens kåde leg?
Jeg vil elske hundred' piger,
jeg skal gemme en til dig,
men når bæverdingen lukker,
vil vi glide to og to,
går jeg ad en hønsestige

til Kathinkas kyske bo.

Hun kan ordne Søren Bramfri
uden vals og store ord,
hun kan glatte pandens rynker,
hun kan tømme lommens foer.
Og hver gang jeg slår på tæven,
kan hun tømme min fysik
med en lille tjat på kinden
og en ekstra giggernik.

Kom med min søde nyhavns pige,
lad mig elske dig i nat.
Se, en simpel hønsstige
har til himlens dør jeg sat.
Jeg kan sprænge alle skranker,
jeg kan bryde alle bånd,
men i aften bli'r jeg stille,
blot du tar min store hånd.

38. Lystsjlads

Poul Henningsen

Melodi: Jens Chr. Hostrup

Solen står op i brunt, anløbet sølv,
skipperen rejser sig halvt og råber på øl.
Hostende tørner han ud, vågen til dåd.
To pilsnere i en snor efter en båd.

Fokken og storsejlet står sine og fyldt,
tænk, hvor en bajer er skøn, grøn og forgyldt.
Første ration får sin dåb, kølig og våd.
To pilsnere i en snor efter en båd.

Bovskummet står om en hal, vinger af vand,
andrikken springer ud i brunst efter sin and,
men han har anbragt sin dyd trygt i en tråd.
To pilsnere i en snor efter en båd.

Soldagen går med sit slid, pilsneres skift
deler den ind i en sval, passende drift.
Hunnen er stadig intakt, hanøllen kåd.
To pilsnere i en snor efter en båd.

Fyrskibet blinker diskret fra Falsterbo,
morild og måne og muld omgi'r de to.
Stjernerne skrider - Laurentius brister i gråd
To pilsnere i en snor efter en båd.

39. Det var en lørdag aften

Det var en lørdag aften,
jeg sad og ventede dig,
det var en lørdag aften,
jeg sad og ventede dig,

du loved mig at komme vist,
men du kom ej til mig!
du loved mig at komme vist,
men du kom ej til mig!

Jeg lagde mig på sengen
og græd så bitterlig,
jeg lagde mig på sengen
og græd så bitterlig,
og hver en gang, at døren gik,
jeg troede, det var dig,
og hver en gang, at døren gik,
jeg troede, det var dig!

Jeg stod op søndag morgen
og flettede mit hår,
jeg stod op søndag morgen
og flettede mit hår,
så gik jeg mig til kirken hen
og om den kirkegård,
så gik jeg mig til kirken hen
og om den kirkegård.

Men du kom ej til kirke
og ej i kirken ind,
men du kom ej til kirke
og ej i kirken ind,
for du har fået en anden kær
og slaget mig af sind,
for du har fået en anden kær
og slaget mig af sind.

Jeg gik mig hjem så ene
henad den kirkesti,
jeg gik mig hjem så ene
henad den kirkesti,
og hvert et spor, på stien var,
der faldt min tåre i,
og hvert et spor, på stien var,
der faldt min tåre i.

De røde bånd og skønne,
som du engang mig gav,
de røde bånd og skønne,
som du engang mig gav,
dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder mod min grav,
dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder mod min grav.

Hvor kan man plukke roser,
hvor ingen roser gror,
hvor kan man plukke roser,
hvor ingen roser gror?
Hvor kan man finde kærlighed,
hvor kærlighed ej bor,
hvor kan man finde kærlighed,

hvor kærlighed ej bor?

Jeg ville roser plukke,
jeg plukker ingen fler,
jeg ville roser plukke,
jeg plukker ingen fler.
Jeg elsked dig så inderlig,
jeg elsker ingen mer,
jeg elsked dig så inderlig,
jeg elsker ingen mer.

40. Roselil' og hendes moder

Roselil' og hendes moder de sad over bord,
Roselil' og hendes moder de sad over bord,
de taled så mangt et skæmtens ord.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
De taled så mangt et skæmtens ord.

Før hvert træ skal i haven bære blomster af guld,
før hvert træ skal i haven bære blomster af guld,
før jeg skal vorde nogen ungersvend huld.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Før jeg skal vorde nogen ungersvend huld.

Hr. Peder stod på svalen og lytted med list,
hr. Peder stod på svalen og lytted med list:
Den ler dog bedst, som ler til sidst!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Den léér dog bedst, som ler til sidst!

Og der de kom ned udi urtegårdens læ,
og der de kom ned udi urtegårdens læ,
da hang der en guldring på hvert et træ.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Da hang der en guldring på hvert et træ.

Roselille blev rød som et dryppende blod,
Roselille blev rød som et dryppende blod,
hun stirred i græsset ned for sin fod.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Hun stirred i græsset ned for sin fod.

Da kyssed Hr. Peder hendes læber med lyst,
da kyssed Hr. Peder hendes læber med lyst:
Den léér dog nok bedst, som léér til sidst!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Den léér dog nok bedst, som léér til sidst!

41. Der stode tre skalke og tænkte et råd

Der stode tre skalke og tænkte et råd,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
De ville til møllerens datter gå.
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

To karle holdt en sæk så lang,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
en tredje ned i sækken sprang.
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

"Og hør, kær' møller, du male os den sæk,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
men kast den endelig ikke væk".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

"Og sæt den sæk ved min datters seng,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
der kommer slet ingen rotter hen".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

Og da det blev mørkt i hver en vrå,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
begyndt den sæk at kryv' og gå.
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

"Og hør, kær' far, stå op og tænd lys,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
der er en tyv i vort møllerhus".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

Han klapped' hende på blegen kind:
- tungluti, tungluti, lustudilei -
"Skønjomfru, du skal blive min".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

"Og hør, kær' far, sluk dog det lys,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
det var en kat, der bed en mus".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

Den gamle kælling, som på bænken lå,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
hun sa: "Den kat har støvler på".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

"Du gamle kælling, du skal få skam,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
i morgen skal du i vor mølledam".
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

Og kællingen sank, og sækken flød,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
og al hendes vælling blev til grød.
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

Den møller havde så lang en tand,
- tungluti, tungluti, lustudilei -
hug kællingen i røven, hev hend' i land.
- Stolten Adelus. Bådsmands hus, krusmusidus,
- tungluti, tungluti, lustudilei.
- Krestomani for snurrevurrevip, for ceremoni.

SVENSKE SANGE

1. Joachim uti Babylon

Carl Michael Bellman

Joachim uti Babylon
hade en hustru Susanna.
Töm vår kanna, töm vår kanna;
skål för dess person!

Joachim var en genomärliger man,
frun lika ärliger också som han;
fru Susanna, fru Susanna
många hjärtan vann.

Tacka vill jag Joachims fru,
skål för var dygdiger maka!
Lät oss smaka, lät oss smaka
denna saften nu!

Klinga med glasen, lät oss sjunga i kor,
gosse, flicka, gubbe och mor!
Lät oss sjunga, lät oss sjunga
skålen är så stor.

Joachim var för riker spord,
kunde traktera sin nästa,
ge till bästa, ge till bästa
vid ett dukat bord;

Frun uti huset vann så mycket behag,
hungriga friare varendaste dag.
Hurra gubbar, hurra gubbar
i så lustigt lag!

Käraste bröder, hör nu då på
vad den frun månde hända:
två upptända, två upptända
kring om henne gå.

Gubbarna flåsa, krypa tyst om varann;
skönheten fanns just där kärleken brann.
Fru Susanna, fru Susanna
trogen var sin man.

Joachims trädgård var med maner;
lusthus, tapeter av siden.
Middagstiden, middagstiden
gick Susanna ner.

Ekar och lindar stodo runt om en damm.
Sköna Susanna hon plaska och sam.
När hon plaska, när hon plaska,
skymta liljor fram.

Ner uti blomstergården nu
gingo allena två bovar,
slogo lovar, slogo lovar
kring vår lilla fru.

Hej, sade boven till den andra så slem,
hej, det är middag, kom lät oss gå hem.
Två kanaljer, två kanaljer
i var enda lem!

Väl föstå man gubbarna nog,
vad de hade i sinne;
vita linne, vita linne
ögat lätt bedrog.

Ögat drog hjärtat, men Susanna drog allt.
Lås var för porten, det var så befallt.
Hurra gubbar, hurra gubbar!
Blodet bliver kallt.

Så var sakens sammanhang,
himlen Susanna belöna,
bland de sköna, bland de sköna
har hon dubbel rang.

Klinga med glasen, lät oss leva väl!
Vackra små hjärtan uti tankar och själ.

Lät oss dricka, lät oss dricka
utan larm och gräl.

2. Til Fader Berg, rörande Fiolen

Carl Michael Bellman

Nå skrufva Fiolen,
Hej! Speman skynda dej.
Kära Syster, hej!
Svara inte nej,
Svara Ja så bli Vi glada.
Sätt dej du på stolen,
Och stryk din Silfversträng;
Röda stråken släng,
Och med armen sväng;
Gör ej Fiolen skada.
Du svettas, stor sak,
I Bränvin skall du bada;
Ty under detta Tak
Är Bacchi Lada,
[V:ello] - - Ganska riktigt,
Ditt kall är viktigt
Båd för Öra, Syn och Smak.

3. Hvila vid denna källa

Carl Michael Bellman

Hvila vid denna källa,
Vår lilla Frukost vi framställa;
Rödt Vin med Pimpinella
Och en nyss skuten Beccasin.
Klang hvad Buteljer, Ulla!
I våra Korgar öfverstfulla,
Tömnda i gräset rulla,
Och känn hvad ångan dunstar fin,
Ditt middags Vin
Sku vi ur krusen hålla,
Med glättig min.
vid denna källa,
Hör våra Valdthorns klang Cousine.
Valdthornens klang Cousine. - - - [Corno.]

Prägtigt på fältet pråla,
Än Hingsten med sitt Sto och Fåla,
Än Tjurn han höres vråla,
Och stundom Lammet bråka tör;
Tuppen på taket hoppar,
Och liksom Hönan vingen loppa,
Svalan sitt hufvud doppar,
Och Skatan skrattar på sin stör.
Lyft Kitteln; hör.
Lät Caffé-glöden kola,
Där nedanför.
Prägtigt på fältet pråla
De ämnen som mest ögat rör.

Som mest vårt öga rör. - - - [Corno.]

Himmel! hvad denna Runden,
Af friska Löffrän sammanbunden,
Vidgar en plan i Lunden,
Med strödda gångar och behag.
Ljufligt där löfven susa,
I svarta hvirflar grå och ljusa,
Träden en skugga krusa,
Inunder skyars fläkt och drag.
Tag, Ulla tag,
Vid denna måltids stunden,
Ditt glas som jag.
Himmel! hvad denna Runden,
Bepryds af blommor tusen slag!
Af blommor tusen slag! - - - [Corno.]

Nymphen, se hvar hon klifver,
Och så beställsam i sin ifver,
Än Ägg och än Oliver,
Uppå en rosig tallrik bär.
Stundom en sked hon öser,
Och öfver Bunken gräddan slöser;
Floret i barmen pöser,
Då hon den Mandeltårtan skär.
En Kyckling där,
Af den hon vingen rifver,
Nyss kallnad är.
Nymphen se hvar hon klifver,
Och svettas i et kärt besvär.
Och svettas i besvär. - - - [Corno.]

Blåsen I Musikanter,
Vid Eols blåst från berg och branter;
Sjungen små Kärleks-Panter,
Bland gamla Mostrars kält och gnag.
Syskon! en sup vid disken,
Och pro secundo en på Fisken;
Krögarn, den Basilisken,
Summerar Taflan full i dag.
Klang Du och Jag!
Klang Ullas amaranther,
Af alla slag!
Blåsen i Musikanter,
Och hvar och en sin kallsup tag.
Hvar en sin kallsup tag. - - - [Corno.]

Ändtlig i detta gröna,
Får du mitt sista afsked röna;
Ulla! farväl min Sköna,
Vid alla Instrumenters ljud.
Fredman ser i minuten
Sig til Naturens skuld förbruten,
Clotho ren ur Surtouten,
Afklipt en knapp vid Charons bud.
Kom hjertats Gud!
At Fröjas ätt belöna

Med Bacchi skrud.
Ändtlig i detta gröna,
Stod Ulla sista gången Brud.
Den sista gången Brud. - - - [Corno.]

4. Märk hur' vår skugga

Carl Michael Bellman

Märk hur' vår skugga, märk Movitz Mon Frere!
Innom et mörker sig slutar,
Hur Guld och Purpur i Skåfveln, den där,
Byts til grus och klutar.
Vinkar Charon från sin brusande älf,
Och tre gånger sen Dödgräfvaren sjelf
Mer du din drufva ej kryster.
Därföre Movitz kom hjälp mig och hvälf
Grafsten öfver vår Syster.

Ach längtansvärda och bortskymda skjul,
Under de susande grenar,
Där Tid och Döden en skönhet och ful
Til et stoft förenar!
Til dig aldrig Afund sökt någon stig,
Lyckan, eljest uti flykten så vig,
Aldrig kring Grifternas ilar.
Ovän där väpnad, hvad synes väl dig?
Bryter fromt sina pilar.

Lillklockan klämtar til Storklockans dån,
Löfvad står Cantorn i porten;
Och vid de skrålande Gåssarnas bön,
Helgar denna orten.
Vägen opp til Templets griftprydda stad
Trampas mellan Rosors gulnade blad,
Multnade Plankor och Bårar;
Til dess den långa och svartklädda rad,
Djupt sig bugar med tårar.

Så gick til hvila, från Slagsmål och Bal,
Grälmakar Löfberg, din maka;
Där, dit åt gräset långhalsig och smal,
Du än glör tillbaka.
Hon från Danto bommen skildes i dag,
Och med Hanne alla lustiga lag;
Hvem skall nu Flaskan befalla.
Torstig var hon och uttorstig är jag;
Vi ä torstiga alla.

5. Ballasen om Fredrik Åkare och den söta fröken Cecilia Lind

Cornelis Vreeswijk

Från Eckerö loge hörs dragspel och bas
fullmånen lyser som var den av glas.
Där dansat Fredrik Åkare kind emot kind

med lilla fröken Cecilia Lind.

Hon dansar och blundar så nära intill.
Hon följer i dansen precis vart han vill.
Han för och hon följer lätt som en vind.
Men säg varför rodnar Cecilia Lind?

Säg var det för det Fredrik Åkare sa:
"-Du doftar så gott och du dansar så bra.
Din midja är small och barman är trind.
Vad du är vacker, Cecilia Lind!"

Men dansen tog slut og vart skulle dom gå?
Dom bodde så nära varandra ändå
Till slut kom dom fram till Cecilias grind.
"-Nu vill jag bli kysst", sa Cecilia Lind.

Vet hut Fredrik Åkare, skäms gamla karln.
Cecilia Lind är ju bara ett barn.
Ren som en blomma, skygg som en hind.
"-Jag fylar snart sjutton", sa Cecilia Lind

Och stjärnorna vandra och timmarna fly.
Och Fredrik är gammal, men månen är ny.
ja, Fredrik är gammal, men kärlek är blind.
"-Åh, kyss mig igen!", sa Cecilia Lind.

6. I denna ljuva sommartid

Paul Gerhardt 1653

Melodi: J. von Düben

I denna ljuva sommartid
gå ut, min själ, och gläd dig vid
den store Gudens gåvor.
Se, hur i prydnings jorden står,
se, hur för dig och mig hon får
så underbara håvor.

Av rika löv är grenen full
och jorden täckt sin svarta mull
med sköna gröna kläder.
De fagra blommors myckenhet
med större prakt och härlighet
än Salomos dig gläder.

Nu växer säd för skördens tid,
och ung och gammal gläds därvid
och bör Guds godhet prisa,
som vill i överdådigt mått
oss människor så mycket gott
var dag och stund bevisa

7. Kungssången

Ur svenska hjärtans djup en gång,

en samfälld och en enkel sång
som går till kungen fram!
Var honom trofast och hans ätt,
gör kronan på hans hjässa lätt,
och all din tro till honom sätt,
du folk av frejdad stam.

O konung, folkets majestät
är även ditt. Beskräma det
och värna det från fall!
Stå oss all världens härar mot,
vi blinka ej för deras hot,
vi lägga dem inför din fot,
en kunglig fotapall.

Du himlens Herre med oss var,
som förr Du med oss varit har,
och liva på vår strand
det gamla lynnets art igen
hos Sveakungen och hans män,
och låt Din ande vila än
utöver nordanland!

8. Du gamla, du fria

Du gamla, Du fria, Du fjällhöga nord
Du tysta, Du glädjerika sköna!
Jag hälsar Dig, vänaste land uppå jord,
Din sol, Din himmel, Dina ängder gröna.
Din sol, Din himmel, Dina ängder gröna.

Du tronar på minnen från fornstora dar,
då ärat Ditt namn flög över jorden.
Jag vet att Du är och Du blir vad du var.
Ja, jag vill leva jag vill dö i Norden.
Ja, jag vill leva jag vill dö i Norden.

Jag städs vill dig tjäna mitt älskade land,
din trohet till döden vill jag svära.
Din rätt, skall jag värna, med håg och med hand,
din fana, högt den bragderika bära.
din fana, högt den bragderika bära.

Med Gud skall jag kämpa, för hem och för härd,
för Sverige, den kära fosterjorden.
Jag byter Dig ej, mot allt i en värld
Nej, jag vill leva jag vill dö i Norden.
Nej, jag vill leva jag vill dö i Norden.

9. Ulla! min Ulla!

Carl Michael Bellman

Ulla! min Ulla! säj får jag dig bjuda
Rödaste Smultron i Mjök och Vin?
Eller ur Sumpen en sprittande Ruda,

Eller från Källan en Vatten-terrin?
Dörrarna öppnas af vädren med våda,
Blommor och Granris vällukt ger;
Duggande Skyar de Solen bebåda,
Som du ser.
Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet! Hvad?
Gudomligt at beskåda!
Än de stolta Stammar som stå rad i rad,
Med friska blad!
Än den lugna Viken
Som går fram? - Åh ja!
Än på långt håll mellan diken
Åkrarna!
Ä'ke det gudomligt? Dessa Ängarna?
Gudomliga! Gudomliga!

Skål och god middag i Fenstret min sköna!
Hör huru klockorna hörs från Stan.
Och se hur dammet bortsnymmer det gröna
Mellan Calescher och vagnar på plan.
Räck mig ur fenstret där du ser mig stanna,
Sömnig i sadeln, min Cousine,
Primo en Skorpa, Secundo en kanna
Hoglands vin.
Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet! Hvad?
Gudomligt at beskåda!
Än de stolta Stammar som stå rad i rad,
Med friska blad!
Än den lugna Viken
Som går fram? - Åh ja!
Än på långt håll mellan diken
Åkrarna!
Ä'ke det gudomligt? Dessa Ängarna?
Gudomliga! Gudomliga!

Nu ledes Hingsten i spiltan, min Ulla,
Gnäggande, stampande, i galopp.
Än uti stalldörn dess ögon de rulla
Stolt opp til fentret, til dig just dit opp.
Du all naturen upeldar i låga
Med dina ögons varma prål.
Klang! ner vid grinden, i varmaste råga,
Klang din skål!
Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet! Hvad?
Gudomligt at beskåda!
Än de stolta Stammar som stå rad i rad,
Med friska blad!
Än den lugna Viken
Som går fram? - Åh ja!
Än på långt håll mellan diken
Åkrarna!
Ä'ke det gudomligt? Dessa Ängarna?
Gudomliga! Gudomliga!

10. Jag trivs bäst i öppna landskap

Ulf Lundell

Jag trivs bäst i öppna landskap, nära havet vill jag bo,
några månader om året, så att själen kan få ro.
Jag trivs bäst i öppna landskap, där vindarna får fart.
Där lärkorna slår högt i skyn, och sjunger underbart.
Där bränner jag mitt brännvin själv, och kryddar med
Johannesört,
och dricker det med välbehag, till sill och hembakt vört.
Jag trivs bäst i öppna landskap, nära havet vill jag bo.

Jag trivs bäst i fred och frihet, för både kropp och själ,
ingen kommer in i min närhet, som stänger in och stjälar.
Jag trivs bäst när dagen bräcker, och fälten fylls av ljus,
när tuppar gal på avstånd, när det är långt till närmsta hus.
Men ändå så pass nära, att en tyst och stilla natt,
när man sitter under stjärnorna, kan höra festens skratt.
Jag trivs bäst i fred och frihet, för både kropp och själ.

Jag trivs bäst när havet svallar, och mäsarna ger skri,
när stranden fylls med snäckskal, med havsmusik uti.
När det klara och det enkla, får råda som det vill,
när ja, är ja, och nej, är nej, och tvivlet tiger still.
Då binder jag en krans av löv, och lägger den runt närma-
ste sten,
där runor ristats för vår skull, nån gång för länge sen.
Jag trivs bäst när havet svallar, och mäsarna ger skri.

11. Nu grönskar det

Nu grönskar det uti dalens famn
Nu doftar äng och lid
Kom med kom med på vandringsfärd
I vårens glada tid
Var dag är som en gyllne skål
till bredden fylld med vin
Så drick min vän drick sol och doft
Ty dagen den är din

Långt bort från stadens gråa hus
vi glatt vår kosa styr
Och följer vägens vita band
mot ljusa äventyr
Med öppna ögon låt oss se
På livets rikedom
Som gror och sjuder överallt
Där våren går i blom

12. Uti vår hage

Uti vår hage där växa blå bär.
- Kom hjärtans fröjd!
Vill du mig något, så träffas vi där.
- Kom liljor och akvileja,

Kom rosor och salivia,
Kom ljuva krusmynta,
Kom hjärtans fröjd!

Fagra små blommor där bjuda till dans.
- Kom hjärtans fröjd!
Vill du så binder jag åt dig en krans.
- Kom liljor och akvileja,
Kom rosor och salivia,
Kom ljuva krusmynta,
Kom hjärtans fröjd!

Kransen den sätter jag se'n i ditt hår.
- Kom hjärtans fröjd!
Solen den dalar, men hoppet uppgår.
- Kom liljor och akvileja,
Kom rosor och salivia,
Kom ljuva krusmynta,
Kom hjärtans fröjd!

Uti vår hage finns blommor och bär,
- Kom hjärtans fröjd!
Men utav alla du kärast mig är.
- Kom liljor och akvileja,
Kom rosor och salivia,
Kom ljuva krusmynta,
Kom hjärtans fröjd!

12. Du lindar av olvon

Rune Lindström

Du lindar av olvon en midsommarkrans
och hänger den om ditt hår.
Du skrattar åt mångubbens benvita glans,
som högt över tallen står.
I natt skall du dansa vid Svartrama tjärn
i långdans, i språngdans på glödande järn.
I natt är du bjuden av dimman till dans,
där Ull-Stina, Kull-Lina går.

Nu tager du månen från Blåbergets kam
att ge dig en glorias sken.
Och ynglet som avlas i gölarnas slam
blir fålar på flygande ben.
Nu far du till Mosslinda, Mosslunda mor,
där Ull-Stina, Kull-Lina, Gull-Fina bor.
I natt skall du somna vid Svartrama damm
där natten och mossan är len."

13. Sommarpsalm

Carl David af Wirsén

Melodi: Waldemar Åhlén

En vänlig grönskas rika dräkt har smyckat dal och ängar.
Nu smeker vindens ljumma fläkt de fagra örtesängar;

Och solens ljus och lundens sus och vågens sorl bland viden
förkunna sommartiden.

Sin lycka och sin sommarro de yra fåglar prisa;
Ur skogens snår, ur stilla bo framklingar deras visa.
En hymn går opp med fröjd och hopp från deras glada kväden
från blommorna och träden

Men Du, o Gud, som gör vår jord så skön i sommarns stunder,
Giv, att jag aktar främst ditt ord och dina nådesunder,
Allt kött är hö, och blomstren dö och tiden allt fördriver
blott Herrens ord förbliver.

13b. Det Dufter Lysegrønt af Græs

Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften!
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

Ja, Jesus Kristus er det Ord,
der skaber liv af døde,

så ny blir himmel, ny blir jord,
en verden grøn af grøde.
Kom, Jesus, snart,
og gør det klart:
den morgenstund, du kommer,
da gryr en evig sommer.

14. Den blomstertid nu kommer

Den blomstertid nu kommer
Med lust och fågning stor:
Du nalkas, ljuva sommar,
Då gräs och gröda gror.
Med blid och livlig värma
Till allt, som varit dött,
sig solens strålar närma
Och allt blir återfött.

De fagra blomsterängar
Och åkerns ädla säd,
De rika örtesängar
Och lundens gröna träd,
De skola oss påminna
Guds godhets rikedom,
Att vi den nåd besinna,
Som räcker året om.

Man hörer fåglar sjunga
Med mångahanda ljud;
Skall icke då vår tunga
Lovsäga Herren Gud?
Min själ, upphöj Guds ära,
Stäm upp din glädjesång
Till den som vill oss nära
Och fröjda på en gång.

Välsigna årets gröda
Och vattna du vårt land.
Giv alla människor föda,
Välsigna sjö och strand.
Välsigna dagens möda
och kvällens vilostund.
Låt livets källa flöda
Ur Ordets djupa grund.

15. Värmlandsvisan

A. Fryxell

Ack, Värmeland, du sköna, du härliga land,
du krona bland Svea rikes länder.
Ja, om jag komme mitt i det förlovade land,
till Värmland ändå jag återvänder.
Ja, där vill jag leva, ja där vill jag dö;
om en gång ifrån Värmland jag tager mig en mö,
så vet jag att aldrig jag mig ångrar.

16. Vårvindar friska

Vårvindar friska, leka och viska
lunderna kring, likt älskande par.
Strömmarna ila, finna ej vila,
förrän i havet störtvågen far.
Klappa mitt hjärta, klaga och hör,
vallhornets klang bland klipporna dör.
Strömkarlen spelar,
sorgerna delar
vakant kring berg och dal.

Hjärtat vill brista,
ack, när den sista
gången jag hörde kärlekens röst
ögonens låga, avskedets plåga,
mun emot mun och klappande bröst.
Fjälldalen stod i grönskande skrud.
Trasten slog drill på drill för sin brud.
Strömkarlen spelar,
sorgerna delar
vakant kring berg och dal.

17. Vintern rasat

Vintern rasat ut bland våra fjällar
drivans blommor smälta ner och dö.
Himlen ler i vårens ljusa kvällar,
solen kysser liv i skog och sjö.
Snart är sommarn här! I purpurvågor
guldbelagda azurskiftande,
ligga ängarne i dagens lågor,
och i lunden dansar källarne.

Ja, jag kommer! Hälsan glada vindar
ut till landet, ut till fåglarne,
att jag älskar dem, till björk och lindar,
sjö och berg, jag vill dem återse.
Se dem än, som i min barndoms stunder,
följa bäckens dans till klarnad sjö,
trastens sång i furuskogens lunder,
vattenfågeln lek kring fjärd och ö.

18. Studentsången

Sjung om studentens lyckliga dag
låt oss frjödast i ungdomens vår
än klappar hjärtat med friska slag
och den ljusnande framtid är vår.
Inga stormar än i våra sinnen bo
hoppet är vår vän och vi dess löften tro
när vi knyta förbund i den lund
//: där de härliga lagrarna gro. ://
Hurra!

19. Pippis sommarvisa (Sommaren är min)

Och nu så vill jag sjunga
att sommaren är skön,
och träden är så fina
och marken är så grön,
och blommorna är vackra
och höet luktar gott
och solen är så solig
och vattnet är så vått,
och lilla fågeln flyger
i boet ut och in,
och därför vill jag sjunga
att sommaren är min.

Och jag vill också sjunga
att fjärilar är bra,
och alla söta myggor,
dom vill jag också ha,
och jag är brun om bena
precis som det ska va,
och därför vill jag sjunga
att bruna ben är bra.
Och jag har nya fräknar
och prickigt sommarskinn,
och därför vill jag sjunga
att sommaren är min.

20. Trollmors vaggång

När trollmor har lagt de elva små trollen
och bundit fast dem i svansen
då sjunger hon sakta för elva små trollen
de vackraste ord hon känner
o aj aj aj buff,
o aj aj aj buff
o aj aj aj buff buff
o aj aj aj buff.

21. Bort allt vad oro gör

Carl Michael Bellman

Bort allt vad oro gör,
bort allt vad hjärtat kväljer!
Bäst att man väljer bland desse buteljer,
sin maglikör.
:/: Granne! Gör du just som jag gör,
vet denna olja ger humör.
Vad det var läckert!
Vad var det? Rehnskt Bläckert?
Oui, mon seigneur. :/:

Bort allt vad oro gör,
allt är ju stoft och aska.
Låt oss bli raska
och tömma vår flaska

bland bröderne.

:/: Granne! Gör du just som jag gör,
vet denna olja ger humör.
Vad det var mäktigt!
Vad var det?... Jo, präktigt,
Malaga - Ja. :/:

22. Käraste Bröder, Systrar och Vänner

Carl Michael Bellmann

Käraste Bröder, Systrar och Vänner,
Si Fader Berg han skrufvar och spänner
Strängarna på Fiolen
Och stråken han tar i hand.
Ögat är borta, Näsan är klufven;
Si hur han står och spottar på skrufven;
Ölkannen står på stolen;
Nu knäpper han litet grand;
- - - Grinar mot solen,
- - - Pinar Fiolen,
- - - - -

Han sig förvillar, drillar ibland.
Käraste Bröder dansa på tå,
Handsakar i hand och hattarna på.
Si på Jungfru Lona, Röda band i Skona,
Nya strumpor himmelsblå.

Si Jergen Puckel fläktar med hatten,
Pipan i munn, och bränvin som vatten
Dricker han och gör fukter
Med hufvud och hand och fot.
Guldguler rock med styfva Ducriner;
Tätt uti nacken hårpiskan hänger;
Ryggen i hundra bugter,
Och kindbenen stå som klot;
- - - Gapar på noten,
- - - Skrapar med foten,
- - - - -

Pipan han stoppar, hoppar emot.
Käraste Systrar alltid honnett,
Bröderna dansa jämt Menuett,
Hela natten fulla, Rak i lifvet Ulla,
Ge nu hand, håll takten rätt.

Si hvem är det i Natträck så nätter,
Med gula böxor, hvita stöfletter,
Som dansar där med Lotta,
Den där som har röd Peruk?
Ta mej sju tusen! se två i flocken,
Sydda Manschetter, snören på råcken.
Drick Fader Berg och spotta;
Tvi Svagdricka gör mig sjuk.
- - - Kruket ska rinna;
- - - Huset ska brinna,
- - - - -
Ingen ska klämta. Flämta min buk.

Käraste Systrar tagen i ring,
Dansa och fläkta, tumla och spring;
Var nu blind och döfver;
Spelman ger nu öfver,
Raglar med Fiolen kring.

Hej! mina Flickor lyfta på kjolen,
Dansa och skratta, hör Basfiolen;
Ge Fader Berg Confonjum
Och Hoglands med gröna blan.
Hör Fader Berg, säg du hvad hon heter,
Hon där vid skänken vindögdd och feter?
Gumman på Thermopoljum,
Hon är det, ja ta mig Fan.
- - - Trumpen och blinder,
- - - Gumpen är trinder,
- - - - -
Hals-fräs min gumma; brumma Dulcjan.
Käraste Bröder här är behag,
Här är Musik och Flickor hvar dag,
Här är

23. Änglamark

Evert Taube

Kalla den änglamarken eller himlajorden om du vill
Jorden vi ärvde och lunden den gröna
Vildrosor, blåklockor, linblommor och kamomille
Låt dom få leva dom är ju så sköna

Låt barnen dansa som änglar kring lönn och alm
Leka tittut mellan blommande grenar
Låt fåglar flyga och sjunga för oss sin psalm
Låt fiskar simma bland bryggor och stenar

Sluta att utrota skogarnas alla djur
Låt örnen flyga, låt rådjuren löpa
Låt sista älven som brusar i vår natur
Brusa alltjämt mellan fjällar gran och furur

Kalla den änglamarken eller himlajorden om du vill
Jorden vi ärvde och lunden den gröna
Vildrosor, blåklockor, linblommor och kamomille
Låt dom få leva dom är ju så sköna

Låt barnen dansa som änglar kring lönn och alm
Leka tittut mellan blommande grenar
Låt fåglar flyga och sjunga för oss sin psalm
Låt fiskar simma bland bryggor och stenar

24. Så länge skutan kan gå

Evert Taube

Så länge skutan kan gå
så länge hjärtat kan slå

så länge solen den glittrar på böljorna blå
om blott endag eller två
så håll tillgodo ändå
för det finns många som aldrig en ljusglimt kan få!
Och vem har sagt att just du kom till världen
för att få lycka och solsken på färden?
Att under stjärnornas glans
bli purrad uti en skans
att få en kyss eller två i en yrande dans?
Ja, vem har sagt att just du skall ha hörsel och syn,
höra böljornas brus och kunna sjunga!
Och vem har sagt att just du skall ha bästa menyn
och som fågeln på vågorna gunga.

Och vid motorernas gång
och ifall vakten blir lång,
så minns att snart klämtar klockan för dig: ding, ding,
dong!
Så länge skutan kan gå,
så länge hjärtat kan slå,
så länge solen den glittrar på böljorna blå,
så tag med glädje ditt jobb fast du lider,
snart får du vila för eviga tider!
Men inte hindrar det alls
att du är glad och ger hals,
så kläm nu i men en verkligt sju-sjungande vals!
Det är en rasande tur att du lever, min vän
och kan valsa omkring uti Havanna!
Om pengarna tagit slut, gå till sjöss omigen
med karibiens passadvind kring pannan.
Klara jobbet med glans,
gå iland någonstans,
ta en kyss eller två i en yrande dans!
Så länge skutan kan gå,
så länge hjärtat kan slå,
så länge solen den glittrar på böljorna blå.

25. Frithiof och Carmencita

Evert Taube

Samborombon, en liten by förutan gata
den ligger inte långt från Rio de la Plata,
nästan i kanten av den blåa Atlanten
och med Pampas bakom sig många hundra gröna mil,
dit kom jag ridande en afton i april
för jag ville dansa tango.
Dragspel, fiol och mandolin
hördes från krogen och i salen steg jag in,
där på bänken i mantilj och med en ros vid sin barm
satt den bedårande lilla Carmencita.
Mamman, värdinnan, satt ivrån,
hon tog mitt ridspö, min pistol och min manton.
jag bjöd upp och carmensita sa:
-Si, gracias, señor, vamos a bailar este tango!
-Carmencita, lilla vän,
håller du utav mig än?

Får jag tala med din pappa och din mamma,
jag vill gifta mig med dej, Carmencita!
-Nej, Don Fritiof Andersson,
kom ej till Samborombon,
om ni hyser andra planer när det gäller mej
än att dansa tango!

-Ack, Carmencita, gör mej inte så besviken,
jag tänkte skaffa mej ett jobb här i butiken,
sköta mej noga, bara spara och knoga,
inte spela och dricka men bara älska dej.
Säj, Carmencita, det är ändå blott för mej,
säj, som du vill dansa tango.
-Nej, Fritiof, ni förstår musik
men jag tror inte ni kan stå i e butik,
och förresten sa min pappa just i dag att han visste
vem som snart skulle fria till hans dotter.
En som har tjugotusen kor
och en estancia som är förfärligt stor.
han har prisbelönda tjuvar,
han har oxar, får och svin
och han dansar underbart tango.
-Carmencita, lilla vän,
akta dej för rika män!
Lyckan den bor ej i kalvar eller kor,
och den kan heller inte köpas för pengar.
Men min kärlek gör dej rik,
skaffa mej ett jobb i er butik!
Och när vi blir gifta söta ungar ska du få,
som kan dansa tango.

26. Sjösala vals

Evert Taube

Rönnerdahl han skuttar med ett skratt ur sin säng
Solen står på Orrberget. Sunnavind brusar.
Rönnerdahl han valsar över Sjösala äng.
Hör min vackra visa, kom sjung min refräng!
Tärnan har fått ungar och dyker i min vik,
ur alla gröna dungar hörs finkarnas musik
och se, så många blommor som redan slagit ut
på ängen!
Gullviva,
mandelblom,
kattfot
och blå viol.

Rönnerdahl han virvlar sina lurviga ben
under vita skjortan som viftar kring vaderna.
Lycklig som en lärka uti majsolens sken,
sjunger han för ekorn, som gungar på gren!
- Kurre, kurre, kurre ! Nu dansar Rönnerdahl!
Koko! Och göken ropar uti hans gröna dal
och se, så många...

Rönnerdahl han binder utav blommor en krans,

binden den kring håret, det gråa och rufsiga,
valsar in i stugan och har lutan till hands,
väcker frun och barnen med drill och kadans.
- Titta! ropar ungarna, Pappa är en brud,
med blomsterkrans i håret och nattskjortan till
skrud!

- Och se, så många...

Rönnerdahl är gammal men han valsar ändå,
Rönnerdahl har sorger och ont om sekiner .
Sällan får han rasta - han får slita för två.
Hur han klarar skivan, kan ingen förstå -
ingen, utom tärnan i viken - hon som dök
och ekorren och finken och vårens första gök
och blommorna, de blommor som redan...

27. Smedsvisa

En gång i min ungdom älskade jag
en flicka med rena och ljuva behag
Hon lova mig tro i lust och i nöd
allt in till den blekaste död
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hon lova mig tro i lust och i nöd
allt in till den blekaste död

Hon var som en lilja vit uti hyn
Den fagraste flickan som skådats i byn
Ett smittande skratt en lustiger sång
Vi älskade sommaren lång
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Ett smittande skratt en lustiger sång
Vi älskade sommaren lång

Men kärleken vissna, kärleken dog
Vid Mikaelsmäss hade flickan fått nog
Hon fann sig en riker högfärdig man
Sa tack och adjö och försvann
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hon fann sig en riker högfärdig man
Sa tack och adjö och försvann

Nu står jag vid smedjan sliten och grå
Och hammaren bultar och hjärtat också
Men aldrig den flickan kommer igen
Hon är hos sin nyvunne vän
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Hej hopp-fadde-ridd-la-de-radd-la-de-rej
Men aldrig den flickan kommer igen
Men låten den trallar jag än

Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da

Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da
Tra-raj-da-di-daj-da-di-daj-da-di-da

28. Vänner och fränder

Vänner och fränder de lade om råd
Hur de skulle gifta bort sin fränka i år
Uti rosen
Lade om råd
Hur de skulle gifta bort sin fränka i år

Dig vill vi giva en kungason till man
Ty han har mera guld än lille Roland haver land

Om lördan och söndan budet utgick
om måndan och tisdan skull skådas vad hon fick

De drucko i dagar, de drucko i två
Men inte ville bruden åt sängarne gå

De drucko i dagar, de drucko i tre
Men inte ville bruden åt sängarne se

Då kom där in en liten sjödräng
Och han var allt klädd uti blå kjortelen

Han ställde sig vid bordet och talade så
Jag ser endast masterna som där gå

Så lyster det Jungfrun åt högan loftet gå
Så springer hon den vägen mot sjostrandens låg

Hon sprang upp på stenar hon sprang upp på tå
Men aktade sig väl för böljorna de blå

Så bjödo de henne i skeppet in
Och bjöd henne att dricka båd mjöd och vin

Jag ser, jag ser på dina vita fingrar små
att vigselring ej suttit på den förrän igår

Jag ser, jag ser på dina guldgula hår
att brudekrans ej suttit på dem förrän igår

Jag ser, jag ser på dina snövita bröst
att de ej har varit någon småbarnatröst

Och Jungfrun hon lägger sig vid lille Rolands sida
hon känner sig varken sorgsen eller kvida
Sorgsen eller kvida

Dom fängslade Maria,
hon stenades för dråp
men minnet efter riddaren,
det blev firat varje år
ja herrarna blev hjältar,
och folket det blev dömt
men vi som sett hur allt gått till
får veta att vi drömt.

ooooohhhhhhhh oooooohhhhhh
ooooohhhhhh oohhhhhhhh

32. Lilla Sofie

Lilla Sofie, hon lyser som en sol,
binder en krans av ängsblom och viol,
himlen lyser härligt blå när hon sakta hemåt går,
slår sig ned invid sin grind,
håller kransen mot sin kind

Då hörs en sång, då syns ett moln av damm,
en liten soldat marscherar vägen fram,
han har byxor med revär och han har ett stort gevär,
han marscherar så kavat,
en liten, stor soldat

Lilla Sofie, hon ropar hej på dej
Jag heter Sofie, kom hit och lek med mej
men soldaten svarar då
Nej, jag måste skynda på
jag ska bort till fjärran land
hela världen står i brand

Får jag gå med, jag lovar att va snäll
vi är väl tillbaks här innan det blir kväll
Men han svarar henne då
Det blir långt för dej att gå
stanna här min lilla vän
ty jag kommer snart igen

Dag blir till natt, och månader till år
och lilla Sofie, hon väntar varje vår
men den vind som drar mot nord
kan ge svar men har ej ord
kommer aldrig mer igen
Så hon väntar säkert än

NORSKE SANGE

1. Ja, vi elsker dette landet

Bjørnstjerne Bjørnson

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tenker
På vår far og mor
Og den saganatt som senker
drømmer på vår jord.

Dette landet Harald berget
med sin kjemperad,
dette landet Håkon verget
medens Øyvind kvad;
Olav på det landet malte
korset med sitt blod,
fra dets høye Sverre talte
Roma midt imot.

Bønder sine økser brynte
hvor en hær dro frem,
Tordenskiold langs kysten lynte,
så den lystes hjem.
Kvinner selv stod opp og strede
som de vare menn;
andre kunne bare grede,
men det kom igjen!

Visstnok var vi ikke mange,
men vi strakk dog til,
da vi prøvdes noen gange,
og det stod på spill;
ti vi heller landet brente
enn det kom til fall;
husker bare hva som hendte
ned på Fredrikshald!

Hårde tider har vi døyet,
ble til sist forstøtt;
men i verste nød blåøyet
frihet ble oss født.
Det gav faderkraft å bære
hungersnød og krig,
det gav døden selv sin ære -
og det gav forlik.

Fienden sitt våpen kastet,
opp visiret for,
vi med undren mot ham hastet,
ti han var vår bror.
Drevne frem på stand av skammen
gikk vi søøderpå;
nu vi står tre brødre sammen,
og skal sådan stå!

Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
Landet ville han beskytte,

skjønt det mørkt så ut.
Alt hva fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
har den Herre stille lempet
så vi vant vår rett.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Og som fedres kamp har hevet
det av nød og seir,
også vi, når det blir krevet,
for dets fred slår leir.

2. Kongesangen

N. Fogtman

Melodi: Jean-Baptiste Lully

Gud sign vår konge god!
Sign han med kraft og mot,
sign hjem og slott!
Lys for ham ved din Ånd,
knytt med din sterke hånd hellige troskapsbånd
om folk og drott!

Høyt sverger Norges mann,
hver i sitt kall, sin stand,
troskap sin drott.
Troskap i liv og død,
tapper i krig og nød,
alltid vårt Norge lød
Gud og sin drott.

FINSKE SANGE

1. Vårt land

Johan Ludvig Runeberg

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
För den, som guld begär,
En främling far oss stolt förbi;
Men detta landet älska vi,
För oss med moar, fjäll och skär
Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, vad här som syn, som sång
Vårt hjärta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid
Med tanke, svärd och plog,
Här, här, i klar som mulen tid,
Med lycka hård, med lycka blid,
Det finska folkets hjärta slog,
Här bars, vad det fördrog.

Vem täljde väl de striders tal,
Som detta folk bestod,
Då kriget röt från dal till dal,
Då frosten kom med hungerns kval,
Vem mätte allt dess spillda blod
Och allt dess tålmod?

Och det var här, det blodet flöt,
Ja, här för oss det var,
Och det var här, sin fröjd det njöt,
Och det var här, sin suck det göt,
Det folk, som våra bördor bar Långt före våra dar.

Här är oss ljuvt, här är oss gott,
Här är oss allt beskärt;
Hur ödet kastar än vår lott,
Ett land, ett fosterland vi fått,
Vad finns på jorden mera värt
Att hållas dyrt och kärt?

Och här och här är detta land,
Vårt öga ser det här;
Vi kunna sträcka ut vår hand
Och visa glatt på sjö och strand
Och säga: Se det landet där,
Vårt fosterland det äär!

Och fördes vi att bo i glans
Bland guldmoln i det blå,
Och blev vårt liv en stjärnedans,
Där tår ej göts, där suck ej fanns,
Till detta arma land ändå
Vår längtan skulle stå.

O land, du tusen sjöars land,
Där sång och trohet byggt,
Där livets hav oss gett en strand,
Vår forntids land, vår framtids land,
Var för din fattigdom ej skyggt,
Var fritt, var glatt, var tryggt!

Din blomning, slutet än i knopp,
Skall mogna ur sitt tvång;

Se, ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Vår fosterländska sång.

2. Finlands nationalsång (på finska)

Oi maamme Suomi, synnyinmaa,
soi, sana kultainen!
Ei laaksoa ei kukkulaa,
ei vettä, rantaa rakkaampaa
kuin kotimaa tää pohjoinen,
maa kallis isien.

3. Modersmålets sång

Hur härligt sången klingar
på älskat modersmål!
Han tröst i sorgen bringar,
han skärper sinnets stål!
Vi hört den sången ljuda
i ljuvlig barndomstid,
och en gång skall han bjuda
åt oss i graven frid!
Du sköna sång, vårt bästa arv
från tidevarv till tidevarv,
ljud högt, ljud fritt från strand till strand
i tusen sjöars land!

Vad ädelt fädren tänkte,
vad skönt de drömt en gång,
det allt de åt oss skänkte
i modersmålets sång.
Hur våra öden randas,
den sången är oss kär;
vår själ i honom andas,
vår rikedom han är!
Du sköna sång, vårt bästa arv
från tidevarv till tidevarv,
ljud högt, ljud fritt från strand till strand
i tusen sjöars land.
Ålænningnes sång

4. Landet med tusende öar och skär

Landet med tusende öar och skär,
danat ur havsvågors sköte.
Åland, vårt Åland, vår hembygd det är.
Dig går vår längtan till möte!
Forngravars kummel i hängbjörkars skygd
tälja din tusenårs saga.
Aldrig förgäta vi fädernas bygd,
vart vi i fjärrled än draga
vart vi i fjärrled än draga

Skönt är vårt Åland när fjärdar och sund
blåna i vårljusa dagar,
ljuvt är att vandra i skog och i lund,
i strändernas blommande hagar.
Midsommarstången mot aftonröd sky
reses av villiga händer,
ytterst i utskärens fiskareby
ungdomen vårdkasar tänder
ungdomen vårdkasar tänder

Aldrig har åländska kvinnor och män
svikit sin stam och dess ära;
ofärd oss hotat, men segervisst än
frihetens arvsrätt vi bära.
Högt skall det klinga, vårt svenska språk,
tala med manande stämman,
lysa vår väg som en flammande båk,
visa var vi äro hemma
visa var vi äro hemma

ISLANDSKE SANGE

1. Ó, guð vors lands!

Matthías Jochumsson
Sveinbjörn Sveinbjörnsson

Ó, guð vors lands! Ó, lands vors guð!
Vér lofum þitt heilaga, heilaga nafn!
Úr sólkerfum himnanna hnýta þér krans
þínir herskarar, tímanna safn.
Fyrir þér er einn dagur sem þúsund ár
og þúsund ár dagur, ei meir:
eitt eilífðar smáblóm með titrandi tár,
sem tilbiður guð sinn og deyr.
Íslands þúsund ár,
Íslands þúsund ár,
eitt eilífðar smáblóm með titrandi tár,
sem tilbiður guð sinn og deyr.

Ó, guð, ó, guð! Vér föllum fram
og fórnun þér brennandi, brennandi sál,
guð faðir, vor drottinn frá kyni til kyns,
og vér kvökum vort helgasta mál.
Vér kvökum og þökkum í þúsund ár,
því þú ert vort einasta skjól.
Vér kvökum og þökkum með titrandi tár,
því þú tilbjóst vort forlagahjól.
Íslands þúsund ár
Íslands þúsund ár
voru morgunsins húmköldu, hrynjandi tár,
sem hitna við skínandi sól.

Ó, guð vors lands! Ó, lands vors guð!

Vér lifum sem blaktandi, blaktandi strá.
Vér deyjum, ef þú ert ei ljós það og líf,
sem að lyftir oss duftinu frá.
Ó, vert þúú hvern morgun vort ljúfasta líf,
vor leiðtogi í daganna þraut
og á kvöldin vor himneska hvíld og vor hlíf
og vor hertogi á þjóðlífsins braut.
Íslands þúsund ár
Íslands þúsund ár
verði gróandi þjóðlíf með þverrandi tár,
sem þroskast á guðsríkis braut.

2. Sprengisandi

Grímur thomsen

Ríðum, ríðum og rekum yfir sandinn,
rennur sól á bak við Arnarfell,
hér á reiki er margur óhreinn andinn,
úr því fer að skyggja jökulsvell;
Drottinn leiði drösulinn minn,
drjúgur verður síðasti áfanginn.

Þey þey! þey þey! þaut í holti tóa,
þurran vill hún blóði væta góm,
eða líka einhver var að húa
undarlega digrum karlaróm;
útilegumenn í Ódáðahraun
eru kannske að smala fé á laun.

Ríðum, ríðum, rekum yfir sandinn,
rökkrið er að síða á Herðubreið,
álfadrottning er að beizla gandinn,
ekki er gott að verða á hennar leið;
vænsta klárinn vildi eg gefa til
að vera kominn ofan í Kiðagil.